

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকে পিতাৰ দ্বাৰা যি অদ্বৈত মত পাই আছে, সেই মতত চলি কলিযুগী মনুষ্যক সত্যযুগী দেৱতা কৰি তোলাৰ শ্ৰেষ্ঠ কৰ্তব্য কৰিব লাগে"

প্ৰশ্ন: সকলো মনুষ্য মাত্ৰেই দুখী কিয় হৈছে, তাৰ মূল কাৰণ কি?

উত্তৰ: ৰাৱণে সকলোকে অভিশপ্ত কৰি দিছে, সেয়েহে সকলোৱে দুখী হৈছে। পিতাই সম্পত্তি দিয়ে, ৰাৱণে শাপ দিয়ে - এয়াও জগতৰ লোকে নাজানে। পিতাই সম্পত্তি দিলে সেইবাবেতো ভাৰতবাসী ইমান সুখী স্বৰ্গৰ মালিক হ'ল, পূজ্য হ'ল। অভিশপ্ত হোৱাৰ বাবে পূজাৰী হৈ যায়।

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে ইমালৈ মধুবনত বাপদাদাৰ ওচৰলৈ আহে। হলত যেতিয়া আহা তেতিয়া দেখিবলৈ পোৱা প্ৰথমে ভাই-ভনীসকল বহে তাৰ পাছত দেখিবলৈ পোৱা যে বাপদাদা আহিছে তেতিয়া পিতাৰ স্মৃতি আহে। তোমালোক হৈছা প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ সন্তান, ব্ৰাহ্মণ আৰু ব্ৰাহ্মণী। সেই ব্ৰাহ্মণেতো ব্ৰহ্মা পিতাক নাজানেই। তোমালোক সন্তানসকলে জানা - পিতা যেতিয়া আহে তেতিয়া ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰৰো নিশ্চয় প্ৰয়োজন হয়। কোৱাও হয় ত্ৰিমূৰ্তি শিৱ ভগৱানুবাচ। এতিয়া তিনিওজনৰ দ্বাৰাতো নকয়। এই কথাবোৰ বুদ্ধিত ভালদৰে ধাৰণ কৰিব লাগে। বেহদৰ পিতাৰ পৰা নিশ্চয় স্বৰ্গৰ অধিকাৰ পোৱা যায়, সেইবাবে সকলো ভক্তই ভগৱানৰ পৰা কি বিচাৰে? জীৱনমুক্তি। এতিয়া হৈছে জীৱন-বন্ধন। সকলোৱে পিতাক স্মৰণ কৰে যে আহি এই বন্ধনৰ পৰা মুক্ত কৰা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা যে পিতাৰ আগমন হৈছে। কল্পই-কল্পই পিতা আহে। আহানো কৰে - "তুমি মাতা-পিতা আমি তোমাৰ সন্তান..." কিন্তু ইয়াৰ অৰ্থতো কোনেও বুজি নাপায়। নিৰাকাৰ পিতাৰ কাৰণে বুজি লয়। গায়ন কৰে কিন্তু একোৱে নাপায়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পিতাৰ পৰা সম্পত্তি পোৱা পুনৰ কল্পৰ পাছত পাবা। সন্তানসকলে জানে যে পিতাই আধাকল্পৰ বাবে সম্পত্তি দিয়ে, ৰাৱণে আকৌ শাপ দিয়ে। জগতৰ লোকে এইটোও নাজানে যে আমি সকলো অভিশপ্ত। ৰাৱণৰ শাপ লাগি থকাৰ বাবে সকলো দুখী। ভাৰতবাসী সুখী আছিল। কালি এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য ভাৰতত আছিল। দেৱতাসকলৰ আগত মূৰ দোৱায়, পূজা কৰে কিন্তু সত্যযুগ কেতিয়া আছিল, এয়া কোনেও নাজানে। এতিয়া চোৱা কেৱল সত্যযুগৰে লাথ বহুৰৰ আমুস দেখুৱাই দিছে, আকৌ তেতিয়া, দ্বাপৰ-কলিযুগৰ, সেইটো হিচাপত কিমান ঢেৰ (অনেক) মনুষ্য হৈ যাব। কেৱল সত্যযুগতেই ঢেৰ মনুষ্য হৈ যাব। কোনো মনুষ্যৰ বুদ্ধিত ধাৰণ নহয়। পিতাই বহি বুজায় যে চোৱা গায়নো কৰা হয় 33 কোটি দেৱতা থাকে। এয়া জানো লাথ বহুৰত হ'ব পাৰে। গতিকে এয়াও মনুষ্যক বুজাব লাগে।

তোমালোকে এতিয়া বুজি পোৱা যে বাবাই আমাক স্বচ্ছ বুদ্ধিৰ কৰি তোলে। ৰাৱণে মলিন বুদ্ধিৰ কৰি তোলে। মুখ্য কথা এইটোৱেই। সত্যযুগত পবিত্ৰ, ইয়াত হৈছে অপবিত্ৰ। এইটোও কোনেও নাজানে যে ৰামৰাজ্য কেতিয়াৰ পৰা কেতিয়ালৈকে হয়? ৰাৱণ ৰাজ্য কেতিয়াৰ পৰা কেতিয়ালৈকে হয়? এনেকৈ ভাবে যে ইয়াতেই ৰামৰাজ্যও আছে, ৰাৱণ ৰাজ্যও আছে। অনেক মত-মতান্তৰ আছে নহয় জানো। যিমান মনুষ্য, সিমান মত। এতিয়া ইয়াত তোমালোক সন্তানসকলে অদ্বৈত মত পোৱা যি পিতাইহে দিয়ে। এতিয়া তোমালোকে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা দেৱতা হৈ আছে। দেৱতাসকলৰ মহিমা গোৱা হয় - "সৰ্বগুণ সম্পন্ন, 16 কলা সম্পূৰ্ণ, সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী"..... হওতে তেওঁলোকো মনুষ্য, মনুষ্যৰ মহিমা কিয় গোৱা হয়? নিশ্চয় পাৰ্থক্য নাথাকিব জানো। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলেও পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰমানুসৰি মনুষ্যক দেৱতা কৰি তোলাৰ কৰ্তব্য শিকা। কলিযুগী মনুষ্যক সত্যযুগী দেৱতা কৰি তোলা অৰ্থাৎ শান্তিধাম, ব্ৰহ্মাণ্ডৰ আৰু বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলা, এয়াতো শান্তিধাম নহয়। ইয়াততো কৰ্ম নিশ্চয় কৰিব লাগিব। সেইখন হ'ল মিঠা শান্তিৰ ঘৰ। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা আমি আত্মাসকল মিঠা ঘৰ, ব্ৰহ্মাণ্ডৰ মালিক হয়। তাত সুখ-দুখৰ পৰা উপৰাম হৈ থকা। আকৌ সত্যযুগত বিশ্বৰ মালিক হোৱা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকল লায়ক হৈ আছে। সন্মুখত একুৰেট এইম-অবজেক্ট আছে। তোমালোক সন্তানসকল হৈছা যোগবলধাৰী। তেওঁলোক হ'ল বাহুবলধাৰী। তোমালোকো যুদ্ধক্ষেত্ৰত আছে, কিন্তু তোমালোক হৈছা ডবল অহিংসক। তেওঁলোক হ'ল হিংসক। হিংসা কাম-কটাৰীক কোৱা হয়। সন্ধ্যাসীসকলেও বুজি পায় এয়া হিংসা হয় সেয়েহে পবিত্ৰ হৈ থাকে। কিন্তু তোমালোকৰ বাহিৰে পিতাৰ সৈতে প্ৰীত (মৰম) আন কাৰো নাই। প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাৰ পৰস্পৰ প্ৰীত নাথাকে জানো। সেই প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাৰতো এটা জন্মৰ বাবে গায়ন কৰা হয়। তোমালোক সকলো হৈছা মোৰ (প্ৰেমিকৰ) প্ৰেমিকা। ভক্তি মার্গত মোক এজন প্ৰেমিকক স্মৰণ কৰি আহিছা। এতিয়া মই কওঁ এই অন্তিম জন্ম কেৱল পবিত্ৰ হোৱা আৰু যথার্থ ৰীতিৰে মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাছলৈ স্মৰণ কৰাৰ পৰাই বেহাই পাবা। সত্যযুগত স্মৰণ

কৰাৰ প্ৰয়োজনেই নাথাকিব। দুখত সকলোৱে স্মৰণ কৰে। এয়া হৈছে নৰক। এইখনকতো স্বৰ্গ বুলি কোৱা নহয়। ডাঙৰ ব্যক্তি যি ধনৱান হয় তেওঁলোকে ভাবে আমাৰ কাৰণতো ইয়াতেই স্বৰ্গ। বিমান আদি সকলো বৈভৱ আছে, কিমান যে অন্ধশ্ৰদ্ধাত থাকে। গায়নো কৰে "তুমি মাতা-পিতা আমি তোমাৰ সন্তান....." কিন্তু একোৱে বুজি নাপায়। কি ইমান সুখ পালে - সেয়া কোনেও নাজানে। কথাতো আত্মাইহে কয় নহয় জানো। তোমালোক আত্মাসকলে বুজা যে আমি অপাৰ সুখ পাম। তাৰ নামেই হ'ল স্বৰ্গ, সুখধাম। স্বৰ্গ সকলোৰে অতি মিঠাও লাগে। তোমালোকে এতিয়া জানা যে স্বৰ্গত কিমান হীৰা মুকুতাৰ মহল আছিল। ভক্তি মার্গতো কিমান অগণন ধন আছিল যে সোমনাথৰ মন্দিৰ নিৰ্মাণ কৰিছে। প্ৰতিখন চিত্ৰ লাখ টকাৰ মূল্যৰ আছিল। সেই সকলোবোৰ ক'লৈ গ'ল? কিমান লুটি লৈ গ'ল! মুছলমানসকলে লৈ গৈ মচজিদ আদিত লগালে, ইমান অগণন ধন আছিল। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে যে আমি পিতাৰ দ্বাৰা পুনৰ স্বৰ্গৰ মালিক হওঁ। আমাৰ মহল সোণৰ হ'ব। দুৱাৰতো হীৰা, মুকুতা খোদিত কৰা থাকিব। জৈনসকলৰ মন্দিৰো এনেকৈ সাজে। এতিয়া হীৰা আদিতো নাই, যি আগতে আছিল। এতিয়া তোমালোকে জানা যে আমি পিতাৰ পৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ লৈ আছোঁ। শিৱবাবা আহেও ভাৰতলৈকে। ভাৰতেহে শিৱ ভগৱানৰ পৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ পায়। খ্ৰীষ্টিয়ানেও কয় খীশুখ্ৰীষ্টৰ 3 হাজাৰ বছৰ আগতে ভাৰত স্বৰ্গ আছিল। কোনে ৰাজ্য কৰিছিল? এয়া কোনেও নাজানে। বাকী এইটো বুজি পায় যে ভাৰত অতি প্ৰাচীন। তেন্তে ইয়াতেই স্বৰ্গ আছিল নহয় জানো। পিতাক কয়ো - *হেভেনলি গড ফাদাৰ* (স্বৰ্গীয় ঈশ্বৰ পিতা) অৰ্থাৎ স্বৰ্গ স্থাপন কৰোঁতা পিতা। নিশ্চয় পিতা আহে, তেতিয়া তোমালোক স্বৰ্গৰ মালিক হোৱা। প্ৰত্যেক 5 হাজাৰ বছৰৰ পাছত স্বৰ্গৰ মালিক হোৱা আকৌ আধাকল্পৰ পাছত ৰাৱণ ৰাজ্য আৰম্ভ হয়। চিত্ৰত এনেকৈ স্পষ্ট কৰি দেখুওৱা যাতে বুদ্ধিৰ পৰা লাখ বছৰৰ কথা আঁতৰি যায়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ কোনো এজন নহয়, এওঁলোকৰ *ডায়নেষ্টি* (ৰাজবংশ) হ'ব পাছলৈ তেওঁলোকৰ সন্তান ৰজা হয়। ৰজাতো বহুত হয়। গোটেই মালা বনাই থোৱা আছে। মালাকেই স্মৰণ নকৰে জানো। যিয়ে পিতাৰ সহায়কাৰী হৈ পিতাৰ সেৱা কৰে তেওঁলোকৰহে মালা তৈয়াৰ হয়। যিয়ে পুৰা চক্ৰত আছে, পূজ্য-পূজাৰী হয় এয়া হৈছে তেওঁলোকৰ স্মাৰক। তোমালোক পূজ্যৰ পৰা পূজাৰী হোৱা পাছত নিজৰ মালাকে বহি পূজা কৰা। প্ৰথমে মালাত হাত লগাই পিছত মূৰ দোৱায়। তাৰ পাছত মালাক জপিবলৈ আৰম্ভ কৰে। তোমালোকেও গোটেই চক্ৰ লগোৱা তাৰ পাছত শিৱবাবাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পোৱা। এই ৰহস্য তোমালোকেহে জানা। মনুষ্যইতো কোনোবাই কাৰোবাৰ নামত, কোনোবাই আন কাৰোবাৰ নামত জপে। একোৱে নাজানে। তোমালোকৰ এতিয়া মালাৰ সকলো জ্ঞান আছে, আৰু আন কাৰো এই জ্ঞান নাই। খ্ৰীষ্টিয়ানে জানো বুজি পায় যে এয়া কাৰ মালা জপে। এই মালা তেওঁলোকৰেই যিসকলে পিতাৰ সহায়কাৰী হৈ সেৱা কৰে। এই সময়ত সকলো পতিত, পাৱন যি আছিল তেওঁলোক ইয়ালৈ আহি আহি পতিত হৈ গৈছে, আকৌ ক্ৰমানুসৰি সকলোৱে যাব। ক্ৰমানুসৰি আহে, ক্ৰমানুসৰি যায়। কিমান বুজিবলগীয়া কথা। এয়া হৈছে বৃক্ষ। কিমান ঠাল-ঠেঙুলি, মঠ-পন্থ আছে। এতিয়া এই গোটেই বৃক্ষ নাশ হৈ যাব, তাৰ পাছত তোমালোকৰ *ফাউণ্ডেশ্বন* লাগিব (ভেটি স্থাপন হ'ব)। তোমালোক হৈছা এই বৃক্ষৰ *ফাউণ্ডেশ্বন*। ইয়াত সূৰ্যবংশী, চন্দ্ৰবংশী দুয়োটাই আছে। সত্যযুগ-ত্ৰেতা যি ৰাজ্য কৰোঁতা আছিল, তেওঁলোকৰ এতিয়া ধৰ্মই নাই, কেৱল চিত্ৰ আছে। যাৰ চিত্ৰ আছে তেওঁলোকৰ *বায়'গ্ৰাফী* (জন্মপত্ৰ) জনা উচিত নহয় জানো। এনেকৈ কৈ দিয়ে যে অমুক বস্তুটো লাখ বছৰ পুৰণি। এতিয়া বাস্তৱত আটাইতকৈ পুৰণা হ'ল আদি-সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম। তাৰ আগততো একো বস্তু থাকিব নোৱাৰে। বাকী সকলো 2500 বছৰৰ পুৰণা বস্তু হ'ব, তলৰ পৰা খান্দি উলিয়ায় নহয় জানো। ভক্তি মার্গত যিয়ে পূজা কৰে তেওঁলোকে পুৰণা চিত্ৰ উলিয়ায় কিয়নো *আৰ্থকোৱেক* (ভূমিকম্প) আদিত সকলো মন্দিৰ বাগৰি পৰে আকৌ নতুনকৈ নিৰ্মাণ কৰে। হীৰা, সোণ আদিৰ খনি যিবোৰ এতিয়া খালী হৈ গৈছে সেই সকলোবোৰ পুনৰ তাত ভৰপূৰ হৈ যাব। এই সকলোবোৰ কথা এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। পিতাই *ৱৰ্ল্ডৰ হিষ্ট্ৰি-জিওগ্ৰাফী* (বিশ্বৰ ইতিহাস-ভূগোল) বুজাইছে। সত্যযুগত কিমান কম সংখ্যক মনুষ্য থাকে পাছলৈ বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। সকলো আত্মা পৰমধামৰ পৰা আহি থাকে। আহোঁতে-আহোঁতে বৃক্ষ বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। পাছত যেতিয়া বৃক্ষৰ জৰ্জৰিত অৱস্থা হয় তেতিয়া কোৱা হয় "ৰাম গ'ল ৰাৱণ গ'ল, যাৰ পৰিয়াল বহুত", অনেক ধৰ্ম নাই জানো। আমাৰ পৰিয়াল কিমান সৰু। এয়া কেৱল ব্ৰাহ্মণৰহে পৰিয়াল। সেয়া কিমান অনেক ধৰ্ম আছে, জনসংখ্যাই সেয়া নকয় জানো। সেয়া সকলো হৈছে ৰাৱণ সম্প্ৰদায়। এই সকলো যাব। বাকী অলপহে থাকিব। ৰাৱণ সম্প্ৰদায় স্বৰ্গলৈ নাহে, সকলোৱে মুক্তিধামত থাকিব। বাকী তোমালোক যিসকলে পঢ়া তেওঁলোক ক্ৰমানুসৰি স্বৰ্গলৈ আহিব।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজিছা যে কেনেকৈ সেয়া নিৰ্বাচাৰী বৃক্ষ হয়, এয়া হৈছে মনুষ্য সৃষ্টিৰ বৃক্ষ। এয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে। পঢ়াত ধ্যান নিদিলে পৰীক্ষাত অনুত্তীৰ্ণ হৈ যাব। নিজে পঢ়ি আনকো পঢ়ালে আনন্দিত হৈও থাকিব। যদিহে বিকাৰত অধঃপতিত হোৱা তেন্তে বাকী এই সকলো পাহৰি যাব। আত্মা যেতিয়া পবিত্ৰ সোণ হৈ যাব তেতিয়া ধাৰণা ভাল হ'ব। সোণৰ বাচন পবিত্ৰ গ'ল্ডেন হয়। যদি কোনোবা পতিত হয় তেন্তে জ্ঞান শুনাৰ নোৱাৰে।

তোমালোকে এতিয়া সন্মুখত বহি আছে, এয়া জানা যে *গড় ফাদাৰ* শিৱবাহাই আমাক আত্মাসকলক পঢ়াই আছে। আমি আত্মাসকলে এই *অৰ্গেঞ্চ* (কৰ্মেন্দ্ৰিয়)ৰ দ্বাৰা শুনি আছোঁ। পঢ়াওতাজন হৈছে পিতা, এনেকুৱা পাঠশালা গোটেই জগতত ক'ত থাকিব। তেওঁ হৈছে *গড় ফাদাৰ* (ঈশ্বৰ পিতা), শিক্ষকো হয়, সৎগুৰুও হয়, সকলোকে লগত লৈ যাব। এতিয়া তোমালোক পিতাৰ সন্মুখত বহি আছে। সন্মুখত মূৰুলী শুনাত কিমান পাৰ্থক্য আছে। যিদৰে এয়া *টেপ মেচিন* ওলাইছে, সকলোৰে ওচৰত এদিন আহি যাব। সন্তানৰ সুখৰ কাৰণে পিতাই এনেকুৱা বস্তু তৈয়াৰ কৰোৱায়। কোনো ডাঙৰ কথাতো নহয়। এওঁ সম্ৰাট নহয় জানো। প্ৰথমে বগা আছিল, এতিয়া শ্যামবৰণীয়া হৈছে সেইবাবেতো শ্যাম সুন্দৰ বুলি কয়। তোমালোকে জানা আমি সুন্দৰ আছিলোঁ, এতিয়া শ্যামবৰণীয়া হৈছো আকৌ সুন্দৰ হ'মগৈ। কেৱল এজনেই কিয় হ'ব? এজনকে সৰ্পই দংশন কৰিলে নেকি? সৰ্প বুলি মায়া কৰোৱা নহয় জানো। বিকাৰত গ'লে ক'লা (কুংসিত) হৈ যায়। কিমান বুজিবলগীয়া কথা। বেহদৰ পিতাই কয় - গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি এই অন্তিম জন্ম *ফৰ' মাই চেক* (মোৰ কাৰণে) পবিত্ৰ হোৱা। পিতাই সন্তানসকলৰ ওচৰত এয়া ভিক্ষা বিচাৰে। কমল ফুলৰ সমান পবিত্ৰ হোৱা আৰু মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া এইটো জন্মও পবিত্ৰ হ'ব আৰু স্মৃতিত থাকিলে অতীতৰ বিকৰ্মও বিনাশ হ'ব। এয়া হ'ল যোগ অগ্নি, যাৰ দ্বাৰা জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ দক্ষ হয়। সত্যোপধানৰ পৰা সত্যো, ৰজো, তমোলৈ আহিলে কলা কম হৈ যায়। খাদ পৰি গৈ থাকে। এতিয়া পিতাই কয় - কেৱল মামেকম (মনে মনে মাথো মোক) স্মৰণ কৰা। বাকী পানীৰ নদীত স্নান কৰিলে পাৱন হ'ব জানো। পানীও তৰ্ব্ব নহয় জানো। 5 তৰ্ব্ব বুলি কোৱা হয়। এই নদীবোৰ পতিত-পাৱনী কেনেকৈ হ'ব পাৰে? নদীবোৰতো সাগৰৰ পৰা ওলায়। প্ৰথমে সাগৰ পতিত-পাৱন হোৱা উচিত নহয় জানো। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) বিজয় মালাত আহিবৰ কাৰণে পিতাৰ সহায়কাৰী হৈ সেৱা কৰিব লাগে। এজন প্ৰিয়তমৰ সৈতে সঁচা মৰম ৰাখিব লাগে। এজনকেই স্মৰণ কৰিব লাগে।

(2) নিজৰ *একুৰেট এইম অবজেক্ট* (সঠিক লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) সন্মুখত ৰাখি পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। ডবল অহিংসক হৈ মনুষ্যক দেৱতা কৰি তোলাৰ শ্ৰেষ্ঠ কৰ্তব্য কৰি থাকিব লাগে।

বৰদান: "মই ভাৱ"ক সমাপ্ত কৰোঁতা ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান শ্ৰেষ্ঠ ত্যাগী হোৱা
সম্বন্ধৰ ত্যাগ, বৈভৱৰ ত্যাগ কোনো ডাঙৰ কথা নহয় কিন্তু প্ৰত্যেক কাৰ্যত, সংকল্পতো অন্যক আগত ৰখাৰ ভাৱনা ৰখা অৰ্থাৎ 'মই ভাৱ'ক নোহোৱা কৰা, প্ৰথমে আপুনি কৰা.....এয়া হৈছে শ্ৰেষ্ঠ ত্যাগ। ইয়াকে কোৱা হয় 'মই ভাৱ'ক সমাপ্ত কৰা। যিদৰে ব্ৰহ্মা পিতাই সদায় সন্তানসকলক আগত ৰাখিলে। "মই আগত থাকিম" ইয়াৰ পৰাও সদায় ত্যাগী হৈ থাকিল, এই ত্যাগৰ কাৰণে সকলোতকৈ আগত অৰ্থাৎ প্ৰথম স্থানত যোৱাৰ ফল পালে। গতিকে *ফল' ফাদাৰ* (পিতাক অনুসৰণ কৰা)।

স্লোগান: তৎক্ষণাৎ কাৰোবাৰ ভুল দেখুৱাই দিয়া - এয়াও দুখ দিয়া হয়।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!